

DOPIŠ PRO TEBE

KTERÁ JE CHARAKTERISTICKÁ VLASTNOST MODERNÍHO ČLOVĚKA

13/75

Je to PÝCHA. Ne ta pýcha, kdy se lidé povyšují pro své bohatství, krásu, vědomosti, vliv, moc. Nýbrž pýcha, která je základem našeho jednání. Většina lidí popírá totiž v podstatě svou ZÁVISLOST NA BOHU. Nevěří slovům sv. Pavla: » MILOSTÍ BOŽÍ JSEM CO JSEM. « (1 Kor 15, 10). A slovům Kristovým: » BEZE MNE NEMŮŽETE NIC UČINIT. « (Jan 15, 5).

ČLOVĚK SE POKLÁDÁ ZA NEJMOCNĚJŠÍHO TVORA

Příroda? Tu chce člověk nejen ovládnout, ale i změnit. Domnívá se, že je nebo brzo bude jejím vládcem. Vždyť už dokáže rozbít atom, ovlivnit počasí – a jaké plány kuje pro budoucnost! Dálkové lety do vesmíru, prodloužení lidského života, odstranění všech chorob, útrap, katastrof. Zatím se ovšem většina vynálezů obrací proti člověku – jako se Golem – umělý člověk – obrátil proti svému tvůrci.

TECHNICKÉ VYNÁLEZY JSOU POKROKEM A OBOHACENÍM LIDSKÉHO ŽIVOTA

Avšak bohužel i nástrojem záhuby. Věda nestačí odstraňovat škody, způsobené úpadkem mravnosti; ekonomie a politika ne-

udělají člověka ani šťastnějším, ani lepším. Moderní člověk uctívá sám sebe, věří ve svou moc a chce si pomoci sám.

CO ZNAMENÁ, ŽE ČLOVĚK JE STVOŘEN K OBRAZU BOŽÍMU?

Člověk umí tvořit – podobně jako Bůh. Ale neumí stvořit, tj. udělat z ničeho něco. Dostal od Boha nástroje – subjektivní – rozum, obratnost, vtip – a objektivní – ruce, nohy, smysly, materiál. Je na světě proto, aby s Bohem spolupracoval. Jakmile se však od Boha odtrhne a pokládá sebe za nejvyššího pána, jeho dílo se mění v chaos a vede lidstvo do neštěstí.

PŘÍČINAMI DNESNÍCH KATASTROF NENÍ VĚDA A TECHNICKÝ POKROK

Příčinami katastrof je odmítnutí Boha – Stvořitele, který člověka svou inteligencí nesmírně převyšuje. Tomuto odmítnutí říkáme PÝCHA. ČLOVĚK NECHCE SLOUŽIT BOŽÍM ZÁMĚŘŮM, NECHCE SE PŘED NÍM ODPOVÍDAT ZA SVÉ ČINY. Je to vlastně pokračování prvního svůdce - zlého ducha v ráji: » ... BUDETE JAKO BŮH! « Tento hřích – nesmyslná pýcha, vyrovnat se Bohu – otrávil celou historii lidstva. Jedinci, toužící po moci, obětovali tisíce a milióny životů druhých. Mocní, zneužívající své moci. Duch pýchy je v každém člověku, který tvrdí, že on má vždy pravdu, který se povyšuje nad ostatní a není schopný ani lásky.

SPOLEČNÁ VĚDA, SPOLEČNÁ TECHNIKA – SPOLEČNÁ PÝCHA

V posledním století se lidstvo technicky sblížilo. Za pár hodin jsme tam, kam naši prapradědové putovali nebo jeli několik měsíců. Všichni hledíme – někdy den co den – na obrazovku televizoru, vidíme záběry z války na druhé straně zeměkoule, vidíme umělce, které dříve vídávala jen elita, prohlížíme zblízka tváře princezen, králů, či presidentů, slyšíme jejich hlas. Člověk se maně nadme pýchou: » My, moderní lidé, « řekne si, » ovládáme přírodu, máme v rukách vědu, která vyřeší všechny problémy, která se bude dále vyvíjet a odstraní všechno utrpení – my převyšujeme všechny, kteří byli před námi. «

VĚŘIT V BOHA? PŘI DNEŠNÍM VĚDECKÉM POKROKU?

» Nemohu se ponížít, já, člověk dvacátého století! Ovládám přírodní síly, jsem skoro vševědoucí a všemohoucí. Kristus že nás vykoupil? Ne, technika nás vykoupila! Bůh že nás spasil svou mocí? Ne, spasili jsme se sami. «

Tvrzení, že technika nás osvobodila je náhrada a parodie myšlenky vykoupení. Ještě dnes jsou optimisté, věřící, že všechny těžkosti a problémy vyřeší nová filosofie a sociologie. Ale dnešní filosofové a sociologové často podkopávají poslední zbytky spolehlivé – protože pravdivé – křesťanské kultury a civilizace a zmatek pojmů a názorů ještě dovršují. Uznávají potřebu mravnosti a odpovědnosti, ale komu jsme odpovědni?

Vědě? Pokroku? Kultuře? Lidstvu? Vždyť tyto pojmy mají relativní a pružný obsah a umožňují obelhávat sebe i jiné. Ve jménu vznešených pojmů dokáže člověk utiskovat, krást, zabíjet, lhát. Utápí se v relativních polopravdách – v dialektice – utíká do povrchnosti, do hry s přírodními silami, do zábav, přehlušuje sám sebe a nezřídka utíká k nenasytitelným smyslům.

Film, rozhlas a hlavně televize dnešnímu člověku vydatně pomáhají, aby nemusel myslet, aby se nemusel bát sám sebe – aby se stal automatem, parodií člověka. Utíká před sebou, před živým jádrem lidské přirozenosti.

BŮH NEEEXISTUJE! KOMU ODPOVÍDÁM ZA SVÉ SKUTKY? SÁM SOBĚ!

Ovšem – jsou tu zákony, předpisy, společenský nátlak. Ale všechno se dá obejít, ignorovat. Je-li člověk jen vrcholem přírodního vývoje, proč by měl být mravný a odpovědný, když se mu to nehodí – nebo mu to dokonce materiálně škodí?

A tak lidstvo – které se vytrhlo z ruky Boží – klesá a klesá. Logicky – Boží ruka je jediná, která udrží člověka na lidské úrovni, která ho dokáže přitáhnout blíže k sobě.

VŠICHNI TOUŽÍME PO ŠTĚSTÍ, PO PRAVDĚ, PO DOKONALOSTI

Zdrojem štěstí, pravdy a dokonalosti je Bůh. V něm je náš domov. Utečeme-li před Bohem, utečeme i před štěstím, pravdou a láskou – které neumírají. To, co považujeme za štěstí a lásku,

jsou jen náhražky – po nichž zůstává v duši trpká příchut'. Kdo nejde k Bohu, ztrácí schopnost milovat, protože ztratil schopnost obdivovat, ctít, sklánět se před velikostí pravé Lásky. Tito duchovní trpaslíci se pak stahují do svých ulit a protože nevidí už nic velikého, vidí jen nízké – ve všem a v každém.

JEN KDO JE VNITŘNĚ VELKÝ A MÁ ČISTÉ SRDCE, JE SCHOPNÝ VIDĚT VELKÉ A VZHLÍŽET K NEKONEČNÉMU BOHU POKORNĚ A UCTIVĚ

Jestliže Bůh neexistuje a člověk je jen nejvyšší vývojový stupeň zvířete – proč bychom měli člověka ctít víc než oblíbeného psa nebo kočku? Co je nám po druhých? Jejich utrpení, pády, ubohosti jsou nevyléčitelné, protože tu není nikdo, kdo by je pozvedl – a také k čemu by je pozvedal? Není nikdo, kdo by jim obvázal rány, kdo by je povzbudil, kdo by jim dával příklad, ideál. Je-li však člověk milovaným dítětem Božím, je-li mu podobný svou inteligencí, schopností tvořit a milovat krásné a dobré, mít soucit s poraněnými, dokáže-li vidět na sobě chyby a nedokonalosti a snaží-li se je odstranit, žije-li podle vzoru svého bratra Krista – pak je pokorný. Pokora není poníženost a podlízavost, POKORA JE PRAVDA. Pokora je úcta k Bohu – Otcí a ke každému člověku, protože každý člověk je stvořený k obrazu Božímu. Nezaslouží-li si úctu člověk, zaslouží si ji Bůh, který v něm žije a který ho stvořil podle svého obrazu a ke své oslavě.

Z. M.

NECHCEŠ-LI ŽÍT S BOHEM V ČASE, JAK S NÍM CHCEŠ ŽÍT NAVĚKY?
TAJEMSTVÍ LIDSKÉ ZLOBY TKVÍ V TOM, ŽE AČKOLIV BYL ČLOVĚK BOHEM POVOLÁN K TOMU, ABY S BOHEM HOVOŘIL, DÁVÁ SE DO HOVORU S JEHO NEPŘÍTELEM – ĎÁBLEM.

LÁSKA BEZ OCHOTY K OBĚTI SE MĚNÍ V SOBECTVÍ.

NEPOČÍTÁŠ-LI S BOHEM, VÝPOČET NESOUHLASÍ. – LÁSKA, KTERÁ NEROSTE, UVADÁ.

BŮH TĚ MILUJE TAKOVÉHO, JAKÝ JSI. NE PROTO, ŽE JSI TAKOVÝ, NÝBRŽ PROTO, ŽE BUDEŠ TAKOVÝ, JAKÝ MÁŠ BÝT.